

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2014 v Bratislave v trestnej veci odsúdeného **F. L. pre trestný čin vraždy** podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2004 a iné, o sťažnosti odsúdeného F. L. a prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. februára 2014, sp. zn. 2Ntok 1/2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e .**

Krajskému súdu v Trenčíne **sa u k l a d á ,** aby vo veci **znovu konal a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 25. februára 2014, sp. zn. 2Ntok 1/2013, bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného F. L. na obnovu konania proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. mája 2006, sp. zn. 1T 4/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2006, sp. zn. 3 To 74/2006.

Predmetný návrh na obnovu konania sa týkal odsúdenia F. L. uvedenými rozhodnutiami za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2004 a za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. júla 2004 za použitia § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere dvadsať rokov a dva mesiace so zaradením na výkon trestu do tretej nápravno výchovnej skupiny.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bol návrh na obnovu konania zamietnutý, podal odsúdený F. L. sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu a sťažnosť v prospech odsúdeného podal aj krajský prokurátor.

Obe sťažnosti sú argumentačne zhodné v tom, že výklad krajského súdu týkajúci sa nálezů Ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, k asperačnej zásade (§ 41 ods. 2 Tr. zák., veta za bodkočiarkou) nepovažujú za správny, pokiaľ ho krajský súd odmieta aplikovať aj na ustanovenie § 35 odsek 2 zák. č. 140/1961 Zb. ako obligatórneho dôvodu na povolenie obnovy konania.

Sťažovatelia preto navrhujú, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel ich sťažnostiam a napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil s tým, že Krajskému súdu v Trenčíne uloží, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Na podklade podaných sťažností Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosti odsúdeného L. a krajského prokurátora sú dôvodné.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania vyvodil z úvahy, že predmetným nálezom ústavného súdu nebola vyslovená protiústavnosť ustanovenia § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, pričom všeobecný súd, podľa názoru krajského súdu, nie je oprávnený robiť rozširujúci výklad nálezů ústavného súdu. Ani v prípade, ak by sa takýto rozširujúci výklad mohol v konečnom dôsledku javiť ako spravodlivý.

V tejto súvislosti krajský súd ďalej uviedol, že z hľadiska „testu proporcionality“ nie je možné prehliadnúť aplikáciu asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v trestných sadzbách vo všeobecnosti o desať rokov odňatia slobody vyšších ako v predchádzajúcom Trestnom zákone. I v konkrétnom prejednávacom prípade by odsúdenému L. za úkladnú vraždu podľa § 144 ods. 2 Tr. zák. hrozil podstatne prísnejší trest odňatia slobody – 25 rokov alebo doživotie, a to bez použitia asperačnej zásady.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že tieto úvahy krajského súdu sú výkladovo nesprávne.

Z porovnania ustanovenia § 35 ods. 2 veta prvá za bodkočiarkou Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom od 1. septembra 2003 do 31. decembra 2005 a ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. je zrejmé, že textom sú obsahovo úplne totožné.

Predmetný nález ústavného súdu nemohol obsiahnuť ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 spôsobom uvedeným v čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, t.j. následného uvedenia do súladu s ústavou, pretože toto ustanovenie v čase rozhodovania ústavného súdu vo veci, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, bolo súčasťou už zrušeného zákona ustanovením § 439 Tr. zákona č. 300/2005 Z.z.

Za tejto situácie; v záujme racionálneho a spravodlivého riešenia, je potrebné použiť rozširujúci výklad nález ústavného súdu. To znamená, že rovnaké právne účinky, aké v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov vyvoláva vyhlásenie nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, v Zbierke zákonov vo vzťahu k § 41 ods. 2 Tr. zák., je potrebné extenzívnym výkladom vyvodiť i vo vzťahu k ustanoveniu § 35 ods. 2 vety prvej za bodkočiarkou Tr. zák.

Tým, že krajský súd zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, postupoval v rozpore so stavom veci a zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zrušil napadnuté uznesenie a krajskému súdu prikázal, aby vo veci znovu konal a rozhodol, súc viazaný právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v tomto rozhodnutí.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave dňa 17. decembra 2014

JUDr. Igor B u r g e r , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová